

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.250/2015/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év április hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2015. év június hó 23. napján kelt 7.B.264/2013/46. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott terhére rótt bűncselekményeket

- emberölés bűntette kísérletének (1978. évi IV. törvény 166.§ (1) bekezdés),
- folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak bűntettének (1978. évi IV. törvény 198.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ pont) és
- testi sértés bűntette kísérletének (1978. évi IV. törvény 170.§ (1) és (2) bekezdés) **minősíti**.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A feltételes szabadságra bocsátásra és a bűnjelek lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Az ítélet bevezető részéből a tárgyalási napok közül a 2015. április 7. napját mellőzi.

A vádlott - helyesen - Jugoszláviában született, állampolgársága szerb.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 35.772,- (harmincötezer-hétszázhetvenkettő) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Székesfehérvári Törvényszék 2015. június hó 23. napján kelt 7.B.264/2013/46. számú ítéletével **a vádlott** bűnösségét szexuális erőszak büntetében (Btk.197.§ (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés b) pont és (4) bekezdés a) pont), 1 rb. testi sértés büntette kísérletében (Btk.164.§ (1) és (3) bekezdés, 10.§) és 1 rb. testi sértés büntette kísérletében (Btk.164.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés, 10.§) állapította meg, és ezért őt halmazati büntetésül 8 év fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, míg **a vádlott** és védője felmentésért jelentett be perorvoslatot.

A vádlott a Fővárosi Ítéltáblához 2015. július hó 29. napján érkezett beadványában kifejtette, a terhére rótt bűncselekményeket nem követte el, de még ha bűnös is lenne, a törvényszék akkor is elégtelen bizonyítékok alapján ítélte el, figyelmen kívül hagyva a védekezését. Felmentését kérte, másodlagosan részfelmentését, míg harmadlagosan enyhítést indítványozott.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.199/2014/10. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, valamennyi releváns bizonyítékot az értékelési körébe vont. Indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A mérlegeléssel megállapított tényállást csupán egyes részleteiben tartotta kiegészítendőnek. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor **sértett1** sérelmére elkövetett cselekményt emberölés büntette kísérlete helyett testi sértés büntette kísérletének értékelte. A vádlott tudattartalmára vont következtetés téves, mivel **vádlott** vallotta, hogy amikor a kinyitott bicskával **sértett1** felé indult azt mondta, hogy leszúrja, és ha utoléri, biztosan meg is tette volna, ott szúrta volna, ahol éri, azaz a tudata átfogta, hogy az emberi élet kioltására alkalmas eszközzel a **sértett1** meg is ölheti. A súlyosabb minősítésre is figyelemmel a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlytalannak tartotta az ügyészség, annak további súlyosítása indokolt álláspontja szerint. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét változtassa meg, **sértett1** sérelmére elkövetett cselekményt emberölés büntette kísérletének minősítse, a kiszabott fő- és mellékbüntetést súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen az ügyész az írásban előterjesztett indítványát maradéktalanul fenntartotta.

A nyilvános ülésen **a vádlott** védője a perbeszédében kifejtette, hogy igen nehéz helyzetben van a bíróság, amikor egy szexuális bűncselekmény kapcsán kell állást foglalnia. Általában ilyen helyzetekben csak az elkövető és a sértett van jelen, a kiskorú pedig annyira fiatal, hogy tőle érdemi előadás nem várható. A védelem előadta, hogy kénytelen megalapozatlanságra hivatkozni. Az édesanya és a család többi tagja olyan idegállapotba kerültek, ami elvezetett a bűncselekmény másik részéhez, a testi sértéshez, és az emberölés kísérletéhez. Ilyen körülmények között nem elvárható, hogy a szülők és a családtagok olyan vallomást tegyenek, amelyre ítéletet lehetne alapítani. A védő kiemelte azt is, hogy a kislányon kívül csupán hallomás tanúk szolgáltattak bizonyítékok az ügyben. A második cselekmény, a testi sértés tekintetében helybenhagyásra tett indítványt. Ennek megfelelően kérte, hogy a szexuális erőszak vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla védencét mentse fel, a részfelmentésre figyelemmel a büntetést pedig jelentősen enyhítse.

Az előzetes letartóztatásban lévő a **vádlt** a nyilvános ülésre szóló idézéshez csatolt kézbesítési íven (másodfokú iratok 19. alszám) úgy nyilatkozott, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla jelezte a büntetés-végrehajtási intézetnek, hogy a vádlott előállítását ne hajtsák végre. Ennek megfelelően a **vádlt** a másodfokú bíróság nyilvános ülésén nem jelent meg, ez azonban a Be.362.§ (3) bekezdésére figyelemmel a nyilvános ülés megtartásának és a fellebbezés elbírálásának akadályát nem képezte.

A kétirányú fellebbezések közül kizárólag az ügyész súlyosabb minősítésre irányuló perorvoslata alapos az alábbiak szerint.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyési és a védelmi fellebbezések folytán a Be.348.§ (1) bekezdése alapján bírálta felül a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A Székesfehérvári Törvényszék perrendszerűen járt el, amikor az egyik ülnök személyében a 2015. június 23-i tárgyalási napon bekövetkezett változásra figyelemmel a Be.287.§ (4) bekezdése alapján a tárgyalást a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte. Erre tekintettel azonban szükségtelenül tüntette fel az ítélet bevezető részében a 2015. június 23. napját megelőző tárgyalási napot, ezért az erre való utalást a Fővárosi Ítéltábla mellőzte.

A Székesfehérvári Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte és azokat egyenként és összességükben is helyesen értékelte, mérlegelte. Törvényesen járt el, amikor a nemi erkölcs elleni bűncselekményt tagadó, az élet testi épség elleni bűncselekményt pedig szintén vitató, ténybelileg azt részben elismerő vádlott vallomásaival szemben a szavahihető tanúk vallomásai továbbá a szakvélemények, illetve az okirati bizonyítékok alapján állapította meg az ítéleti tényállást. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a **vádlt** nemi erkölcs elleni bűncselekmény tekintetében előterjesztett tagadásával szemben a vádlotti magatartásról a **sértett2** kiskorú sértettől értesült hallomás tanúk egybevágó, pszichológus szakértői szakvéleménnyel is alátámasztott nyilatkozatait fogadta el. A bizonyítékok értékelése során nem hagyta figyelmen kívül, hogy a **sértett2** elmondását nem csupán **tanú1** a sértett édesanyja tanúvallomása támasztotta alá, hanem a kiskorú sértett a családon kívül álló érdektelen személyeknek is beszámolt az őt ért szexuális abúzusról. Így **tanú2** kívülálló tanú is megerősítette a **sértett2** által elmondottakat (25. tárgyalási jegyzőkönyv 16. oldal). Az élet, testi épség elleni bűncselekményt követően a helyszínen intézkedő **tanú3** körzeti megbízott tanúvallomásában szintén számot adott arról, hogy **sértett2** a helyszínen elmondta, a nagypapája erősen megsimogatta őt, ha a bugyijába nyúlt és ez fájt neki (nyomozati irat 71. oldal). A 2007. december 21-én született **sértett2**-t Mikolay Sándor igazságügyi pszichológus szakértő vizsgálta, akinek a nyomozás során előterjesztett és tárgyaláson fenntartott szakvéleménye szerint a kislány által elmondottak élményszerűek voltak, azon nem volt érzékelhető a betanítottság, felnőttség (nyomozati irat 96. oldal, 38. tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldaltól). Mindezekre figyelemmel a védő másodfokú bíróság előtt tartott perbeszédében foglaltakkal szemben nem merülhetett fel kétség a nemi erkölcs elleni bűncselekmény esetében a vádlottat terhelő bizonyítékokkal kapcsolatban.

Az élet, testi épség elleni bűncselekmény tekintetében szintén helyes mérlegelés útján állapította meg a törvényszék a történeti tényállást. E körben azonban nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a vádlott az első nyomozati kihallgatása során olyan nyilatkozatot tett, amely a bűnösségét alátámasztotta. A **vádlt** ugyanis kijelentette, őt a **sértett1** annyira feldühítette, hogy kinyitott bicskával elindult őt leszúrni, ha odaért volna, le is szúrta volna őt (nyomozati irat 116. oldal 2013. április 22. napján foganatosított gyanúsított kihallgatásról). A cselekmény elkövetését azonban nem csupán a vádlotti nyilatkozat, hanem **sértett1** és **tanú4** tanúk egymást kiegészítő, más tekintetben

egybecsengő vallomásai, valamint a kívülálló tanúk közül a **tanú2** nyilatkozatai is mindenben alátámasztották. A vádlotti cselekvőség folytán sem **sértett1**en, sem **tanú4**en nem keletkeztek sérülések, azonban a törvényszék a bírói szakban szükségesnek találta dr. Steltzer Ferenc igazságügyi orvosszakértő meghallgatását, aki a sértettek felé irányuló szúrásokkal kapcsolatban szakvéleményt is előterjesztett (38. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldaltól).

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Székesfehérvári Törvényszék ítélete túlnyomórészt megalapozott, azt a Be.352.§ (1) bekezdése alapján csupán az alábbiak szerint volt szükséges részben kiegészíteni, illetve helyesbíteni.

- **a vádlott** a Szolnoki Járásbíróság 5.B.215/2013/12. számú 2013. szeptember 16-án jogerős ítéletével tartás elmulasztásának vétsége miatt 10 hónap végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte, és egyúttal a Szolnoki Városi Bíróság által 8.B.301/2011/4. számú ítéletével alkalmazott próbára bocsátást megszüntette.

- Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában több helyen tévesen írta le az eljárásban részt vevő személyek rokoni viszonyait, ennek helyesbítése érdekében a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakat rögzíti. **A vádlott** lánya **tanú1**, akinek korábbi élettársi kapcsolatából született fia **tanú4**. **Tanú1** elkövetéskori élettársa **sértett1**, közös gyermekük a **sértett2**. **A tanú4** elkövetéskori nevelőapja **sértett1**. **A vádlott** unokája **sértett2** és **tanú4**.

- Az ítéleti tényállásból mellőzi azt a megállapítást, hogy a vádlott 2011. év végén elhatározta, hogy a felügyeletére bízott kiskorú sértettet fajtalanúság eltűrésére fogja kényszeríteni (elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdés). Ezen első bírói ténymegállapításra semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, ezért ez iratellenesen került megállapításra az elsőfokú ítéletben.

- Az elsőfokú ítélet 4. oldal 3. bekezdés 6. sorát akként pontosítja: „11 óra körül érkezett haza a vádlott, **tanú1** ekkor megkérdezte a vádlottól....”.

- Az elsőfokú ítélet 5. oldal 1. bekezdés 5. sorát azzal pontosítja, hogy a vádlott **a sértett1** felső teste felé szúrt (**tanú4** és **sértett1** tanúk tárgyaláson elhangzott egybevágo nyilatkozatai alapján, 25. tárgyalási jegyzőkönyv 11. és 14. oldal).

- A történeti tényállásból mellőzi a vádlotti tudattartalomra vonatkozó utalásokat, mivel azok a jogi indokolásba tartozóak (elsőfokú ítélet 4. oldal utolsó sor, 5. oldal első sor - „testi sértésre irányuló szándékkal”, ítélet 5. oldal 3. bekezdés 2. sor - „egyenes szándékkal”).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel maradéktalanul megalapozottá vált ítéleti tényállás a Be.351.§ (1) és a Be.352.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban irányadó volt és a védelmi fellebbezéssel - eredményesen - nem volt támadható.

A Székesfehérvári Törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a **vádlott** bűnösségére, valamennyi terhére rótt bűncselekmény tekintetében.

Figyelemmel arra, hogy **a vádlott** legutóbb elkövetett bűncselekményének elkövetési ideje 2013. április 21. napjára esik, ezért megállapítandó, hogy az elkövetéskori és az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések nem azonosak. Ez a jogi helyzet a cselekmények elsőfokú bírósági elbírálásakor is már fennállt. A Székesfehérvári Törvényszék ennek ellenére elmulasztott számot adni arról, hogy a Btk.2.§ (2) bekezdésében foglaltak ellenére **a vádlottal** szemben miért az elbíráláskor hatályos

anyagi jogi rendelkezéseket alkalmazta. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az elbíráláskor hatályos anyagi jogi rendelkezéseket, mivel ezek alapján a vádlott terhére rótt bűncselekmények nem enyhébben, hanem súlyosabban voltak elbíráhatóak. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogi minősítést figyelembe véve a Btk.36.§ és 81.§ (3) bekezdése alapján a vádlottal szemben 5-21 évig terjedő halmazati büntetés volt kiszabható. Ezzel szemben az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 40.§ (2) bekezdése alapján csupán 5-20 évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható. Már önmagában erre figyelemmel nem volt törvényes lehetőség az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály alkalmazására, csupán az elkövetéskori törvény volt alkalmazható. Ezen túlmenően az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések alkalmazása mellett **a vádlott** terhére rótt nemi erkölcs elleni bűncselekmény magasabb büntetési tételkerettel való fenyegetettség alá esett volna. Az irányadó tényállás szerint **a vádlott** a **sértett2**-vel szemben erőszakot, élet, testi épség ellen irányuló közvetlen fenyegetést nem alkalmazott, csupán a 12. életévét be nem töltött sértett konkrét helyzetre is vonatkoztatható védekezésre képtelen állapotát használta fel a bűncselekmény elkövetésére. Az új, elbíráláskor hatályos Btk. szerint ez a cselekmény valóban a Btk. 197.§ (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontjára tekintettel a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő 5-15 évig terjedő szexuális erőszak büntettének minősült volna, azonban az elkövetéskor hatályos törvény ezt a minősített esetet még nem tartalmazta. Az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. szerint - a másodfokú bíróság minősítésével egyezően - a vádlott szemérem elleni erőszak büntettét, azaz az 1978. évi IV. tv. 198.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűncselekményt valósított meg. E különös részi törvényi tényállást a törvény csupán 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegette. Az elkövetéskor hatályos rendelkezések szerint a védekezésre képtelenség csupán egy ízben volt értékelhető a törvény minősített eseti rendszerében nevezetesen az 1978. évi IV. tv. 210.§-a alapján a 12. életévét be nem töltött személyeket védekezésre képtelennek kellett tekinteni. Amennyiben kvalifikált erőszak vagy fenyegetés nélkül valósította meg az elkövető a felügyeletére bízott 12 év alatti sérelmére a bűncselekményt, - ahogy jelen esetben is - akkor a magatartása megítélésakor figyelmen kívül maradt, hogy a 12. életévét be nem töltött sértett in concreto is védekezésre képtelen állapotú volt-e vagy sem. E körülmény folytán a cselekménye nem esett súlyosabb minősítés alá. Ez utóbbi körülmény is indokolta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben a Btk.2.§. (1) bekezdésében írt fő szabályt alkalmazta.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor **a sértett1** sérelmére elkövetett vádlotti magatartást testi épség elleni bűncselekmény kísérletének és nem emberölés büntette kísérletének minősítette. A másodfokú eljárásban pontosított ítéleti tényállás szerint a vádlott az élet kioltására alkalmas eszközzel a sértett életfontosságú szervei - felső teste - felé szúrt, miközben a „leszúrlak” kijelentés hangzott el a szájából. A pontosított történeti tények szerint a vádlott egy ízben a sértett mellkasa felé, míg egy ízben pontosabban meg nem határozható szerve, de a felső teste felé szúrt. A 15. Írányelv helyébe lépett 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltak helyes értelmezése mellett a vádlotti cselekvőséget az 1978. évi IV. tv. 166.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő az 1978. évi IV. tv. 16.§-a szerinti emberölés büntette kísérletének kellett minősíteni. A vádlott által használt eszköz élet kioltására alkalmas volt, a sértett életfontosságú szerveit célozta meg a vádlott, miközben az élet kioltására irányuló szándékát szavakban is megerősítette. Mindezen körülmények azt támasztják alá, hogy a vádlott cselekménye objektíve alkalmas volt a sértett életének kioltására, a vádlotti szándék az 1978. évi IV. tv. 13.§ II. fordulata alapján eshetőleges szándék formájában ki is terjedt a sértett halálára, a sértett halála azonban a szerencsés véletlen folytán nem következett be. A Székesfehérvári Törvényszék ugyanakkor helyesen járt el, amikor a **tanú4** sérelmére elkövetett vádlotti magatartást testi sértés büntette kísérletének minősítette, ezt csupán az elkövetéskori anyagi jogi rendelkezések alkalmazása folytán kellett átminősíteni az 1978. évi IV. tv. 170.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette kísérletére.

Ahogy erre az ítéletábra az időbeli hatály kérdésének vizsgálata során már kitért, **a vádlott** nemi erkölcs elleni bűncselekményét folytatólagosan elkövetett szemérem elleni erőszak büntettének minősítette az 1978. évi IV. tv. 198.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pontja alapján. Az irányadó tényállás szerint **a vádlott** több, de utólag pontosan már meg nem határozható alkalommal és időpontokban kiskorú **a sértett2**-t a szobájába behívta és ott az életkoránál fogva védekezésre és akaratnyilvánításra képtelen sértett ezen állapotát kihasználva vele fajtalankodott. A vádlott történeti tényállásban leírt magatartása mindenben megfelel az 1978. évi IV. tv. 210/A.§ (2) bekezdésében írt fajtalanság fogalmának, amely szerint e fogalomba tartozik minden olyan súlyosan szeméremsértő cselekmény, amely a nemi vágy felkeltésére vagy kielégítésére szolgál a közösülés kivételével.

Az elsőfokú bíróság által is rögzített történeti tények ellenére a törvényszék az 1978. évi IV. tv. 12.§ (2) bekezdésében meghatározottakat figyelmen kívül hagyva a vádlotti cselekménysort nem minősítette folytatólagosan elkövetett bűncselekménynek, holott a folytatólagosság törvényi egységének valamennyi anyagi jogi feltétele fennállt, mivel a vádlott ugyanolyan bűncselekményt egységes elhatározással azonos sértett sérelmére rövid időközökben többször követett el.

Az ítéletábra utal arra is, hogy **a vádlott** a **sértett2** sérelmére megvalósított magatartásával formálisan kimerítette az 1978. évi IV. tv. 203.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő vérfertőzés büntettét is. A **vádlott** ugyanis a vér szerinti unokájával - egyenes ági rokonával - fajtalankodott. A vérfertőzés büntette azonban a szemérem elleni erőszak fenti minősített esetével csupán látszólagos alaki bűnhalmazatban áll, mivel az irányadó bírói gyakorlat szerint a felügyelet alatt állás, mint minősítő körülmény körében a vérfertőzés alapjául szolgáló körülmények már minősítést nyertek, ezért a vérfertőzés büntette halmazatban nem állapítható meg, az ilyen jellegű elkövetés csupán súlyosító tényezőként volt figyelembe vehető.

A Székesfehérvári Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel, és azokat a megváltozott minősítést is figyelembe véve alapvetően helyesen mérlegelte. A másodfokú bíróság ugyanakkor további súlyosító tényezőként értékelte a nemi erkölcs elleni bűncselekmény esetében a vérfertőzést is megvalósító cselekvőséget, továbbá ugyanezen bűncselekménynél a folytatólagos elkövetést. Nyomatékos enyhítő tényezőként értékelte úgy az élet elleni, mint a testi épség elleni bűncselekményeknek a kísérleti szakban rekedtsége, ezen belül is különös nyomatékkal volt figyelembe vehető, hogy mindkét kísérlet igen távoli, mivel sem **tanú4**, sem a **sértett1** esetében sérülés egyáltalán nem következett be. Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábra az 1978. évi IV. tv. 37.§-ában meghatározott büntetési célok szem előtt tartása mellett egyetértett az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamával, annak súlyosítására, de enyhítésére sem látott törvényi lehetőséget.

Az elkövetéskori anyagi jogi rendelkezések alkalmazására figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtási fokozata az 1978. évi IV. tv. 42.§ (2) bekezdés 2. pontja alapján fegyház.

Az 1978. évi IV. tv. 38.§ (2) bekezdése alapján is a közügyektől eltiltás mellékbüntetés - melynek feltüntetését elmulasztotta az elsőfokú bíróság - ezért azt a másodfokú bíróság mellékbüntetésként tekintette kiszabottnak, e törvény 62.§ és 63.§-ára is figyelemmel.

Az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdés I. fordulatának alkalmazása folytán **a vádlott** fegyházbüntetése legalább négyötöd részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, ezért a kétharmad rész letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróságnak mellőznie kellett, ugyanakkor a Be. 258.§ (2) bekezdés e) pontja alapján a

másodfokú ítélet rendelkező részében a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját nem kellett feltüntetni, mivel ezt az eljárási rendelkezések csupán az elbíráláskori Btk. alkalmazásakor írták volna elő.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései törvényesek azzal, hogy a Székesfehérvári Törvényszék az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. tv. 77.§ (1) bekezdés a) pontjának szabályait is figyelembe véve a jogszabálynak megfelelően rendelkezett az elkobzásról, azonban tévesen szüntette meg az elkobzás alá eső bűnjelek lefoglalását. A Be.155.§ (1) bekezdése alapján ugyanis *a lefoglalás megszüntetése helyett* más, jogszabályban meghatározott módon kell eljárni, ha lefoglalt dolog birtoklása jogszabályba ütközik. E perjogi rendelkezésekből adódóan az elkobzás alkalmazásakor, a lefoglalás megszüntetéséről nem lehet rendelkezni.

A rendelkezésre álló adatok alapján a másodfokú bíróság pontosította **a vádlott** személyi adatait azzal, hogy a vádlott Jugoszláviában született és szerb állampolgárságú.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az 1978. évi IV. tv. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig a **vádlott** által előzetes letartóztatásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. év április hó 12. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 7.B.264/2013/46. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.250/2015/24. számú ítéletében írt változtatásokkal 2016. április hó 12. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. év április hó 12. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő